

Ne félj, mert veled vagyok!

Kórházasztorációs értesítő betegeknek és segítőknek
— 2004., I. évf., 4. szám —

Kedves Testvéreim!

Szeretettel köszöntelek Titeket a nektek készülő lap negyedik számának megjelenése alkalmából, 2004 adventjén.

Az adventi idő az előkészület, várakozás és a reménység ideje. Ez a négy hét alkalom arra, hogy csendet teremtsünk magunkban és magunk körül. Karácsonyra való felkészülés ideje, és ha a lelkünket kellőképpen felkészítettük, akkor részesei lehetünk egy nagy találkozásnak, mégpedig az Istennel való találkozásnak.

Ajándékként a betlehemi jászol elé Ti odatehetitek fájdalmaidokat, kétségeiteket és reményeiteket is.

Kegyelmekben gazdag Krisztus-várást, boldog Karácsonyt, és Istentől áldott, békés Új Évet kívánok mindnyájatoknak:

*Gáspár Annamária
kórházi lelkigondozó*

Egy szóra akadtam, amiért köszönetet akarok neked mondani! Te nem az egészségeseket keresed, Te a betegek orvosa vagy.

(Rudolf Alexander Schröder)

A szenvedés is szeretet - várjál egy kicsit, és megtapasztalod majd.

(Gertrud von le Fort)

„Azon a vidéken pásztorok tanyáztak, és őrizték nyájukat az éjszakában. Egyszer csak ott termett mellettük az Úr angyala, és az Isten fényessége körülragyogta őket. Félni kezdtek nagy félelemmel. Az angyal azt mondta nekik:

„ Ne féljete! Íme, nagy örömet hirdetek nektek, melyben része lesz az egész népnek. Ma megszületett nektek az Üdvözítő, az Úr Krisztus, Dávid városában. Ez lesz a jel számotokra: találni fogtok egy kisdedet, pólyába takarva és jászolba fektetve.” Ekkor azonnal mennyei sereg sokasága vette körül az angyalt, és dicsérte Istent:

„ Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség a jóakarató embereknek!”

Lk2,8-14

Rövid fohászok - gyakori ismétlésre

Istenem, hiszek neked,
Istenem, remélek benned,
Istenem, szeretlek téged.

•
Atyám, őrizz meg nevedben!

•
Uram, csak egy szót szólj, és meggyógyulok!

•
Jézusom, légy irgalmas hozzám!

•
Imádkozni annyit jelent:
elcsendesülni, csendesnek lenni
és várni, amíg Istennel találkozunk.

„Lelkem magasztalja az Urat,
és szívem ujjong megváltó
Istenemben.”

Lk. 1,46

Rád bízom magam

Istenem,
Te atyám vagy
a sötétségben és az ínségben is.
Hiszem: Te itt vagy,
vezetsz engem, a legjobbat akarod nekem.
A SZERETET vagy számomra, akkor is, ha nem értelek meg.
Atyám,
rád bízom magam,
akkor is, ha nem érzem kezedet, és nem látom Arcodat.
Benned biztonságban vagyok:
tégy igazzá és jóvá, bocsásd meg bűneimet,
és olts ki bennem
minden rosszat és éretlent.
Atyám,
Neked adom át jövőmdmet;
Te irányítsd napról napra.
A Te szent akaratod teljesedjék rajtam.
Jézus Krisztussal, Fiaddal
megyek a keresztre,
amelyet Te határoztál el nekem.
A Te kezedbe ajánlom életem. Ámen.

(Kalász Vilmos:
Megnyugvást – Gyógyulást)

Az utolsó látogató

Történt pedig Betlehemben-amikor az utolsó látogató is elhagyta már a barlangistállót, az esthajnaleszillag pedig eltűnt az égről -, hogy Szűz Mária, az illatos, friss szalmán elaltatni készült gyermekét. De lehet-e aludni karácsony éjszakán?... A szél játéka volt vagy emberi kéz nyitotta meg az ajtót, egy idős asszony alakja tűnt fel a barlang bejáratában. Ráncokkal borított arca mintha évszázadok terhét hordozta volna. Szűz Mária egy pillanatra összerezsent. Szerencsére a Kis Jézus alszik! - gondolta magában. Az ökor és a szamár békésen legelészték az odakészített szalmát, és kíváncsian nézték a különös idegent, mintha mindig is ismerték volna. Az idős asszony lassan haladt előre, miközben Mária tekintete kísérte. Minden lépése egy évszázadnak tűnt. Már a jászolig jutott- Jézus még mindig aludt. De lehet-e aludni karácsony éjszakáján?... Hirtelen kinyitotta a szemét, és Szűz Mária csodálkozva látta, mennyire hasonlít a két tekintet. A sokezer éves asszony és az Újszülött szemében ugyanaz a reménység csillogott. Az öregasszony a jászol fölé hajolt, kezével a ruhája rongyos redői között tapogatózva keresett valamit.

Végül rejtve egy furcsa tárgyat tett a Gyermekek mellé a jászolba. A pásztorok ajándéka és a napkeleti bölcsek kincsei után mit adhatott még ez az asszony? Mária nyugtalanul, az állatok továbbra is egykedvűen nézték, mintha előre tudták volna, mi fog következni. Az öregasszony odatért a jászolhoz és hosszú percek alatt nézte a Gyermekek, majd frissen felkelt, mintha az évek súlyát mind otthagya volna az Újszülött lábainál, arca visszanyerte ifjúságát. Amikor elhagyta a barlangot, Mária megpillanthatta, mi is volt a jászolba tett ajándék. Éva: az első asszony, mert ő volt a látogató, egy almát hozott a Gyermekeknek. Az ősbűn almáját, és vele együtt mindazokat a bűnöket, melyek az eredeti bűnből születtek. Piros alma ragyogott az Újszülött kezében, az új világ jelképeként, amely vele érkezett a Földre.

*Jérome és Jean Tharaud
(fordította: Papp Tamás)*